

Joh.16:16-22. 4:e sönd. i påsktiden 1.a årg. 120429

Det är en märklig text vi nyss har läst. Märklig till sin omständliga form och märklig till sitt inte helt lätttydliga innehåll.

Men vi är alltså inne i Jesu avskedstal till sina lärjungar. Om bara en lite stund ska de tillsammans lämna måltiden och Jesus blir tillfångatagen. Det långa talet som i den här formen bara finns i Johannesevangeliet är till för att förbereda vännerna för det som väntar, men också för att gjuta hopp och mod i dem att orka igenom det som kommer. Men som vi läser, gång på gång säger de till varandra. –Vi förstår ingenting, vad är det han egentligen han menar.

Talet är skrivet på ett mycket typiskt Johanneiskt sätt. Och det är väl inte alltför hädiskt att tänka att dialogen har genomgått en expansion från det att den hölls till det att den tecknades ned. Men jag tror att Johannes ville vara noggrann och tydlig, och i den ivern vill han få med allt. Det blir lite stolpigt, men, visst dras vi hans texter med i lärjungarnas frågor och förvirring på ett alldeles särskilt sätt.

Det andra som är typiskt, det är att Johannes arbetar mycket med motsatsord. Det handlar om liv och död, om ljus och mörker, världen och Gud, att se och att inte se, om sorgen och om glädjen.

Det ger evangeliet en dramatisk särprägel, men det handlar också om evangeliets innehåll. Jesus kommer med det som här världen behöver och ibland kanske saknar. Gud, ljus, liv, seende, glädje. Alltså, evangeliet, det glada budskapet är att Jesus kommer med det som är annorlunda, det andra, det vi kanske innerst inne längtar och vill.

Men vägen till livet då, det var ju det vackra temat för dagen, -vägen till livet. Och även om det är vackert så är det, i alla fall inte för mig helt självklart i dagens text. Det är lätt att tänka att det skulle handla om att liksom överleva, att övervintra det som är svårt. Ungefär som i det något hurtfriska i att säga att "efter regn kommer solsken".

För tiden är kort, det säger han också jämför med, "När en kvinna skall föda har hon det svårt, för hennes stund har kommit. Men när hon har fött sitt barn minns hon inte längre sina plågor i glädjen över att en människa har fötts till världen."

Det är förresten en underbar bild från en människa som börjar förstå, att man bara nån dag senare kommer att ta livet av honom.

Så är det det han verkar säga? Tiden är kort, och en dag, en dag kommer vi att ses igen. Han säger det till lärjungarna då, och han säger det till oss alla i detta nu. En dag kommer också vi att få se honom. Så håll ut, är det det han säger? Håll ut! För det kommer en glädje, en glädje som ingen ska kunna ta ifrån oss.

Men jag tänker också mina vänner, att det finns en väg dit. En väg som här och nu kallas för livet. En väg som måste vara någonting mycket mer än en transportsträcka till evigheten. Livet, gett till oss alla och skapat så övermåttans underbart. Livet som vi lägger så många förhoppningar på och väntar oss så mycket av.

Men också,

-Livet som vi ibland upplever ständigt liksom verkar ligga framför oss. Om bara, och Om bara... så skulle allting vara annorlunda...

-Livet som inte alltid blir som vi vill, utan ibland också tvärtom.

-Livet där nöden, ensamheten och våldet för många, har tagit en alldeles för stor plats...

Livet , -det så oerhört sköna livet. Det så oerhört sköra livet.

Hur ser den vägen till livet ut, Livet med stort L?

När vi efter den vägen så ofta måste brottas med brustenhet och tillkortakommanden? Eller är det så, det kanske blir så mycket bättre än så här. Det kanske inte blir så mycket bättre än så här?

Men ändå, man undrar, vad skulle livet kunna vara? Och då menar jag egentligen inte i form av nån slags lycka eller materiellt välstånd. De flesta av oss har det vi behöver. Men ändå, nyfikenheten finns vad skulle livet kunna vara? Finns det något vi kanske håller på miste om?

Vägen till livet. För en stund sedan så skickade vi ljuset mellan oss. Nej inte bara mellan oss, utan också på vägen, -mellan påskljuset och ljusgloben. Mellan påskljuset och ljusgloben.

Påskljuset berättar för oss att Jesus har dött och uppstått för oss och för den här världen. Det är påskens budskap. Han var inte bara en man som gjorde gott och berättade om vad det är att leva som människa i Guds värld. Han var också någonting mer.

I sin övertygelse om vad som är rätt och sant i den här världen gick han ända in i döden. Men "Gud ske pris", Gud lät honom uppstå på den tredje dagen. Han lät honom komma åter till våra liv. Och det är som om Gud genom det berättade att livet är större, livet är hela tiden större. Och att den kärlek han levde, visade och berättade om, -den är sann. Den är sann mina vänner.

Därför fick ljuset vandra fram till ljusgloben. Och där, där kommer våra liv in. Där kommer allt det vi innerst inne vill och längtar efter få komma till uttryck. Våra böner för våra liv, för andras liv, för den här världen. Där får vi be, där får vi hoppas och tända våra ljus.

Och när vi skickade ljuset mellan oss, gav det till varandra så sa vi också, liksom ordlöst till varandra. Det här är till också för dig. Allt det här är till också för dig...

Och vad handlar då allt det här om då. Kanske kan man sammanfatta det med Kärlek. Kärlek, det som ändå ytterst bär den här världen. Kärlek från Gud till oss. Kärlek mellan oss. Är det ändå inte det som ytterst bär oss och den här världen.

"Var inte rädda", det lät vi sätta upp på fasaden till Andreaskyrkan när jag jobbade där. "Var inte rädda." Men inte bara det, bredvid stod det "Gud är kärlek." Det hänger ihop så vi -var inte rädda, för Gud är kärlek.

Men säger någon, varför hittar inte jag livet som jag längtar efter? Varför ser det fortfarande ut som det gör? Varför fortsätter vi att bete oss som gör mot varandra? Varför har några allt och så många inget. Frågor som jag tror, lika gärna kan vara dina och mina.

Ja, finns det egentligen någon logik i att fortsätta tro på drömmen? Om vägen till livet.

Men kanske är det till sist ändå så att det som Jesus säger till oss i texten. Håll ut. Livet är inte enkelt, en del kommer att fröjda sig och en del kommer att gråta och klaga. Men håll fast vid din längtan. Det gäller dig och mig. Det gäller oss som kyrka och församling. Ge inte upp. Erfarenheter och förnuft i all ära, men.

" Du har lärt dig av livet säger du." Skriver Dom Helder Camara.

"Du har lärt dig av livet säger du.

Menar du då, att du kryper ihop och försvarar dig,

att du ångrar din spontanitet, att du blivit försiktig nu av alla dåliga erfarenheter, att du förlorat din värme och låtit den heliga elden slockna?

I så fall ber jag dig, att hellre fortsätta genom livet som analfabet, inför människor naiv, som ett barn inför Gud."

Vägen till Livet! Något vi får sträcka och ge åt varandra. Det handlar om här och nu.

Vägen till Livet! Nej det kanske inte blir så mycket bättre än så här. Men en gång kommer vi stå ansikte mot ansikte.